

چگونه از سیاست‌های اقتصادی پکن در توسعه ایران درس بگیریم؟

ساخت چین ۲۰۲۵

از سال ۱۹۷۸ تا اوایل دهه ۱۹۹۰، سهم صنایع کاربر مانند نساجی و مواد غذایی در تولید ارزش افزوده افزایش یافت. بر اساس پایگاه داده بهره‌وری صنعتی چین [۱]، سهم کل صنایع غذایی، نوشیدنی، نساجی و پوشاک در تولید ارزش افزوده به ۳۵ درصد در سال ۱۹۸۱ رسید؛ در حالی که سهم صنایع فلزات، ماشین‌آلات و وسایل نقلیه حمل‌ونقل تنها ۹.۴ درصد بود. در این دوران سیاست توسعه رسمی دولت، صنعتی‌سازی صادرات محور بود و هزینه‌های پایین نیروی کار در صنایع کاربرد از اهمیت بالایی برخوردار شد. در این دوره همچنین آزادسازی بازار و اصلاحات مستمر به وقوع پیوست که منجر به افزایش درآمد و کاهش سریع فقر شد و رفاه اقتصادی را بهبود بخشید. نقطه عطف صنعتی شدن در چین در سال ۱۹۹۲ بود. از سال ۱۹۹۲، دولت سیاست جدید توسعه

پیگیری سیاست‌هایی باهدف صنعتی شدن در چین از سال ۱۹۵۳، تنها پس از دستیابی به ثبات سیاسی تحت حاکمیت حزب کمونیست پس از سال ۱۹۴۹ ممکن شد. در دوران مائو (۱۹۷۶-۱۹۴۹) بازار، با بوروکراسی جایگزین و تمام تولیدات توسط شرکت‌های دولتی (SOEs) انجام شد. یکی از عوامل مهم در عملکرد مطلوب، رشد اقتصادی خارق‌العاده و صنعتی شدن سریع در چین، تغییرات ساختاری مستمر به سمت صنایع جدید و با ارزش افزوده بالاتر و ارتقای فناوری است. در روندگذار از اقتصاد برنامه‌ای به اقتصاد بازار پس از سال ۱۹۷۸، تغییرات ساختاری در اقتصاد با دخالت دولت محقق شد. سیاست‌های صنعتی از اواسط دهه ۱۹۸۰ در چین اهمیت یافتند و از برنامه پنج ساله هفتم (۱۹۹۰-۱۹۸۶) به جزء جدایی‌ناپذیر برنامه‌های پنج‌ساله ملی تبدیل شده‌اند.